

Predikan

9 e tref 2017, årg 3

Psalmer: 88,10, Solo, 585,292b, 288.

Pär-Magnus Möller

Vi tillhör inte den här världen. Vi tillhör ett annat rike som inte är bundet av nationsgränser, etnicitet, kultur. Vi är kallade att formas efter en annan tanke än den som driver den här tillvaron. Vi har en annan Herre än tidens agenda.

Det är detta som dagens texter påminner oss om. Vi vet saker som resten av världen inte vet, vi vet att världens står under domen. Vi vet att en dag skall alla dömas efter Guds rättfärdighets lag. I den domen kommer alla att falla, alla som sett ner på den fattige, invandraren, den sjuke, tiggaren, den som vållar besvär.

Den dagen, vet vi, kommer allt lurendrejeri uppenbaras; alla gånger vi stulit, ljugit, fuskat... skapat egna fördelar på andras bekostnad i stort och i smått. Den dagen är ingen rolig dag - det är en skammens dag för världen. Plötsligt står vi där nakna i all vår uselhet. Detta vet vi om. Alla vet inte det. De som inget vet lever på som inget hänt och inget kommer att hända. Det Jesus är orolig för är att också vi som vet lever på som om inget kommer att hända.

Det är utifrån det perspektivet som dagens evangelietext skall läsas. I texten plockar Jesus fram en man av världen. Den här mannen handlar inte rätt mot sin arbetsgivare, men han får i panikens timme i alla fall klart för sig att han måste skaffa vänner, några som tar emot honom, någon som vill hjälpa också honom när allt han gjort fel uppenbaras. Därför gör han gott genom att avskriva andras skulder, han gör det visserligen för egen vinnings skull, men han agerar i alla fall gott mot de skuldsatta. Han tänker åtminstone på domen.

Så säger Jesus att den här världen människor, d.v.s. de som inte vet om domen och Guds krav på oss, handlar klokare än vi. De ser över sitt hus. Det behöver vi också göra. Vi kan inte leva av den här världen och bete oss som alla andra, tala som alla andra, tänka som alla andra och sedan tro att det inte spelar någon roll.

Vi kan inte behandla de minsta illa, tala illa om dem, inte hjälpa... för himmeln hemlighet är att himmelen kommer att vara full av alla dessa minsta. Och vill du vara med där i himmelen är det bra om du redan här i tiden behandlar dem som dina bröder och systrar. Du kan inte tjäna både Gud och Mammon. Det är slutsatsen i dagens evangelium, d.v.s. du kan inte tro att du som kristen kan leva som alla andra i den här världen och tro att det ordnar sig ändå.

Din kallelse är att vara gudsrikets representant - i allt. Din kallelse är stor. Det är därför Jesus säger att vi skall ge åt den som ber oss, att vi skall vända andra

kinden till, att vi skall tjäna varandra, att vi skall ge kejsaren det kejsaren tillhör och Gud det som Gud tillhör.

I dopet helgades du till att leva ett heligt liv. Ett helgonliv. Den kallelsen skall du bära högt. Det betyder att när rasisterna börjar tala i bekantskapskretsen skall du säga ifrån. När du hör människor talar illa om varandra, ljuger eller förtalar skall du säga till. När människor inte tolkar allt till det bästa skall du säga stopp. Du kan inte tjäna både Gud och mammon. Du representerar ett annat rike än inskränkthetens, egoismens, snålhetens och kärlekslöshetens rike.

Det är en svår men nödvändig kallelse vi som kristna har. Den blir inte mindre viktig i en tid då vi byter kulturer och åsikter i takt med att vädret förändrar sig.

Visst kan vi få lite panik då vi inser vilka förväntningar som ligger på oss, vilka krav vår kallelse att vara gudsrikets representanter innebär. Men vi som lever i Guds rike vet en hemlighet till. Vi känner till förlåtelsens hemlighet, den som är grunden till allt.

När vi misslyckas att leva som gudsrikets representanter, vilket vi alla gör, (det ligger liksom i planen), så får vi börja om igen. Om det inte hade varit så hade Guds rike utplånats från denna värld för länge sedan. Nu, eftersom vi ständigt får börja om, har vi en uthållighet i att kämpa den goda kampen som resten av världen inte kan ha. Det är därför kyrkan består trots allt.

Det är också av denna anledning vi firar gudstjänst, det är därför det är viktigt att vi varje vecka får gå till nattvarden ... för här finns källan till att vi orkar vara förvaltare av Guds rikets hemligheter. I gemenskapen med andra kristna, nära sakramentens hemlighet, finns den källa som ger det livgivande vatten som renar från all synd och som ger kraft till den kamp vi har att utkämpa i stort och i smått.

* * *

Jag tror inte Jesus kom till världen för att skapa en ny religion. Religioner finns det gott om i världen – och vad skall Gud med en religion till – världen och allting är ju hans! Det Jesus gjorde var att han ville att vi skulle få ett nytt perspektiv på livet – se det så som Gud hade för avsikt att vi skulle se det. Genom det vi kallar syndafallet hade mänsklighetens blick förvrängts, hon såg bara sig själv, hennes blick var fylld av rädsla, och när hon såg på sig själv såg hon sig bara i självfördömelse. All denna rädsla, självfördömelse och blindhet har gjort världen till en ond plats mitt i ett gott paradiset.

Genom Jesus har Gud öppnat en väg bort från rädslan, bort från självfördömsen, bort från det som bryter ner. Genom dopet och tron är vi som kristna kallade att följa Jesus. Leva i hans efterföljd. Vår uppgift är att i hans kraft och kärlek låta våra liv förvandla den här världen så att Guds rike syns i den. Så enkel är vår kallelse – så enkel är kyrkans kallelse – och så oändligt svår.

Det är så lätt att vi fastnar i saker som inte är viktiga – i debatter och tyckande och tänkande som inte förvandlar världen till det som Gud vill. Det är en stor risk att vi istället för att vara förvaltare av Guds nåd i dess många former startar en ny religion istället. Då har vi misslyckats. Med religion menar jag ett slutet idésystem som går ut på att göra Gud glad och oss andra fyllda av religiösa känslor. Ett slutet system där vi skapar ett starkt vi och ett dom, ett rätt och ett fel, ett inne och ett ute. Var det något Jesus var emot så var det ju just det.

Visst behöver vi struktur och system, hus och organisation – men vår uppgift är inte allt detta – det är att rädda människor från dödens väg, till livets väg, från självfördömsen och hopplösheten till kärlekens och framtiden. Vår uppgift är att visa på att vi inte har en Gud som kräver offer utan som älskar oss och vill oss väl – en Gud som vill vara vår gode fader, vår gode herde, vår gode vän och broder. Han visar allt detta genom Jesus och genom hans kors.

Allt gör han för oss – inte för att vi skall bli religiösa, inte för att vi skall bygga kristna organisationer, inte för att gör Gud glad och fylld av lovsångsoffer – utan för att världen behöver bli räddad bort från den blindhetens väg som hon nu går.

Vi är kallade till att i våra liv gestalta Guds rike, d.v.s. denna värld som Gud avsett den. Vi gör det tillsammans med varandra och tillsammans med Jesus. Han fyller oss med hopp och kärlek, förlåtelse och liv. Vi är världens ljus och salt. Tro inget mindre om dig själv.

Genom att leva ut vår kallelse i stort och smått, genom att älska människor hem till Gud, genom att upprätta de fallna och stå upp emot det som är fel, tillrättavisa de som går fel och uppmuntra det som är gott är vi goda förvaltare.

När det blir fel känner vi vår Herre och vågar be om förlåtelse. Så förvandlas världen och vi... fram till den dag då Jesus kommer åter. Den dagen skall vi frimodigt kunna säga: ”Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron.” Amen.